

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a členov senátu JUDr. Ľuboša Szigetihó a JUDr. Eleny Berthotyovej, Phd. v právnej veci žalobcu: **S. R. Z., Mestská organizácia D.**, *právne zastúpeného JUDr. R. M., advokátom*, proti žalovanému: **Slovenská inšpekcia životného prostredia, ústredie – útvar inšpekcie ochrany prírody a krajiny**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 3397001306/613-06 zo dňa 2. októbra 2006, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11 S 34/2007-67 zo dňa 22. augusta 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11 S 34/2007-67 zo dňa 22. augusta 2007 **z m e ň u j e** v zamietajúcej časti tak, že rozhodnutie žalovaného č. 3397001306/613-06 zo dňa 2. októbra 2006 **z r u š u j e** v časti o uložení pokuty podľa § 90 ods. 3 písm. a) zákona č. 543/2002 Z. z. **a v e c v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Vo zvyšku napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11 S 34/2007-67 zo dňa 22. augusta 2007 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný je **povinný** žalobcovi zaplatiť náhradu trov konania v sume 14 789 Sk k rukám jeho právneho zástupcu, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne rozhodnutie žalovaného č. 3397001306/613-06 zo dňa 2. októbra 2006 zrušil v časti o uložení pokuty podľa § 90 ods. 1 písm. a) zákona č. 543/2002 Z. z. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie z dôvodu § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. vo zvyšku žalobu zamietol. Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že žalovaný a ani prvostupňový správny orgán neprijal správny právny záver o inom správnom delikte

podľa § 90 ods. 1 písm. a) zákona č. 543/02 Z. z., v rozhodnutí pod bodom I. Krajský súd z administratívneho spisu mal za preukázané, že žalobca požiadal žiadosťou zo dňa 13. júla 2005 pod č. j. 152/2005/02 o súhlas na vypustenie vodnej nádrže B. v mesiacoch október - november a žiadosť zaslal ObÚ ŽP v Trenčíne. Podľa názoru krajského súdu táto žiadosť zodpovedala ustanoveniu § 12 písm. e) zákona č. 543/02 Z.z., len bola zaslaná nepríslušnému správneému orgánu a z toho dôvodu mal ObÚ ŽP v Trenčíne jednoznačne v zmysle § 20 Správneho poriadku žiadosť bez meškania postúpiť príslušnému správneému orgánu a tým bol krajský úrad (§ 67 písm. f/ uvedeného zákona). Prvostupňový správny orgán takto nekonal a tým porušil aj základné pravidlá konania (§ 3 Správneho poriadku). ObÚ ŽP v Trenčíne žiadosť žalobcu zo dňa 13. júla 2005 posúdil ako žiadosť o vyjadrenie v zmysle § 28 vodného zákona, hoci v žiadosti sa vyžaduje len súhlas k vypusteniu vodnej nádrže, teda zaslal vyjadrenie nad rámec žiadosti. Napadnuté rozhodnutie preto v bode I. krajský súd zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu pri inom správnom delikte pod bodom II. napadnutého rozhodnutia. Mal za to, že žalobca bol oprávnený po súhlasoch a vyjadreniach príslušných správnych orgánov vypustiť krátkodobo vodnú nádrž a v priebehu 48 hodín ju opäť začať napúšťať. Po vypustení vodnej nádrže žalobca svojvoľne nádrž nezačal opäť v priebehu 48 hodín napúšťať. Zásah žalobcu do prirodzeného vývinu chráneného živočícha - ropuchy bradavičnatej v dobe rozmnožovania a výchovy mláďat je jednoznačne preukázaný. Postih žalobcu za porušenie ustanovenia § 35 ods. 1 písm. b) zákona č. 543/2002 Z. z. je v súlade so zákonom a konanie žalobcu za účelom odstránenia následkov jeho postupu pri vypúšťaní vodnej nádrže bol dostatočne zohľadnený vo výške uloženej pokuty, ktorá bola uložená na dolnej hranici sadzby. V tejto časti krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p., keď vzhľadom na výsledok konania, žalobcovi náhradu nepriznal.

Včas podaným odvolaním rozsudok napadol žalobca v zamietajúcej časti žaloby. Uviedol, že žalobca sa nemôže stotožniť s názorom a presvedčením Krajského súdu v Trenčíne, v rušení prirodzeného vývinu chráneného živočícha, a to ropuchy bradavičnatej (*Bufo bufo*). Bol toho názoru, že zásah žalobcu nebol žalovaným jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaný. Žalobca podľa svojich vlastných skúseností a odborných znalostí vie, že pre rozmnožovanie žiab nie je potrebná výška hladiny 4m, pričom dostatočnú výšku hladiny v priemere 30cm zabezpečil usporiadaním výpustného zariadenia ihneď po zlovení rýb, t.j. cca do 2 hodín, nakoľko to bolo i v jeho záujme, v prípade prežitia menších rýb, ktoré sa pri výlove mohli prehliadnuť a zostať vo vodnej nádrži. Fotografie umazaných žiab nie sú odborným argumentom, skôr pochádzajú z neznalosti v odbore životného prostredia. Ropucha bradavičnatá, (*Bufo bufo*) je pre objasnenie veci živočíchom vlhkých a zatienených miest. Umazanie povrchu tela blatom je účelové, ako ochranný faktor, ktorý ju chráni pred ultrafialovým žiarením, ktorý nepriaznivo vplýva na jej citlivú pokožku. Žalovaný účelovo zavádza, keď tvrdí, že týmto žaba trpí a ruší sa tým v jej rozmnožovaní. Žalovaný nepreukázal dôveryhodným spôsobom úhyn čo i len jednej žabky, spôsobenej činnosťou žalobcu. Žalobca dospel k presvedčeniu, že rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, ako prvostupňového súdu, bolo v zamietnutej časti nesprávne, pretože nesprávne zhodnotil priebeh celého rozmnožovacieho procesu a prípadné rušenie chráneného živočícha. Navrhol odvolaciemu súdu zmeniť v napadnutej časti predmetný rozsudok a žalobe v plnom

rozsahu vyhovieť. Na odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvého stupňa sa písomne vyjadril tak, že vyprázdňovanie VN B. uskutočnili po prvýkrát, a preto nemali skúsenosti, aké ešte ďalšie povolenia boli nutné k realizácii uvedenej činnosti.

Včas podaným odvolaním rozsudok krajského súdu v časti zrušenia rozhodnutia žalovaného napadol žalovaný. Poukázal na to, že skutkovou podstatou iného správneho deliktu je skutočnosť, že právnická alebo fyzická osoba vypustila rybník bez súhlasu orgánu ochrany prírody. Táto skutková podstata bola dostatočne preukázaná, nakoľko sa žalovaný takýmto súhlasom podľa § 12 písm. e) nepreukázal. Z uvedeného dôvodu bol žalovaný oprávnený uložiť pokutu podľa § 90 ods. 1 písm. a) zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len zákon č. 543/2002 Z.z.). Okolnosti, za akých došlo k protiprávnemu konaniu žalobcu (napr. aj chybou ObÚ ŽP), sú hľadiská pre stanovenie výšky pokuty, alebo miery zavinenia, ale nie pre posúdenie, či došlo k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa zákona č. 543/2002 Z. z.. Ustanovenie § 90 ods. 1 písm. a) zákona č. 543/2002 Z. z. nedáva priestor na voľnú úvahu správneho orgánu zohľadniť skutočnosti pre posúdenie protiprávneho konania, na ktoré sa Krajský súd v Trenčíne odvoláva, pretože znaky skutkových podstát sú taxatívne vymenované. Nesprávny úradný postup obvodného úradu životného prostredia nemá vplyv na právnu kvalifikáciu skutku, ktorého sa žalovaný dopustil. Z uvedeného dôvodu považuje rozsudok krajského súdu za nesprávny a navrhuje, aby v odvolacom konaní bolo rozhodnuté o zrušení časti rozsudku č. 11 S 34/2007-67, v ktorej Krajský súd v Trenčíne rozhodol o zrušení časti rozhodnutia žalovaného č. 3397001306/613-06 zo dňa 2. októbra 2006 o uložení pokuty podľa § 90 ods. 1 písm. a) zákona č. 543/2002 Z. z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo (§ 212 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že na odvolanie žalobcu v časti žalobu zamietajúcej je potrebné rozsudok zmeniť a vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V intenciách ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. sa „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov" sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) tento zákon upravuje pôsobnosť orgánov štátnej správy a obci, ako aj práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb

pri ochrane prírody a krajiny s cieľom prispieť k zachovaniu rozmanitosti podmienok a foriem života na Zemi, utvárať podmienky na trvalé udržiavanie, obnovovanie a racionálne využívanie prírodných zdrojov, záchranu prírodného dedičstva, charakteristického vzhľadu krajiny a na dosiahnutie a udržanie ekologickej stability.

Podľa § 3 ods. 1 zákona, každý je povinný chrániť prírodu a krajinu pred ohrozovaním, poškodzovaním a ničením a starať sa podľa svojich možností o jej zložky a prvky na účel ich zachovania a ochrany, zlepšovania stavu životného prostredia a vytvárania a udržiavania územného systému ekologickej stability.

Podľa § 12 písm. e) zákona (stav platný do 30.11.2007) na území Slovenskej republiky, ktorému sa neposkytuje územná ochrana podľa § 17 až 31 okrem chráneného vtáčieho územia podľa § 26, platí prvý stupeň ochrany, podľa ktorého sa vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody na vypúšťanie vodnej nádrže alebo rybníka. Orgánom príslušným na vydanie súhlasu podľa § 12 písm. e) citovaného zákona je krajský úrad životného prostredia (§ 67 písm. f) zákona), súhlas sa vydáva formou rozhodnutia (§ 82 zákona).

Podľa § 35 ods. 1 písm. b) a c) zákona, chráneného živočícha je zakázané rušiť v jeho prirodzenom vývine, najmä ho vyrušovať v dobe rozmnožovania, výchovy mláďat, zimného spánku, migrácie, ničiť a poškodzovať jeho biotop, najmä obydlie, hniezdo, miesto rozmnožovania, získavania potravy, odpočinku, preperovania alebo zimovania.

Podľa § 90 ods. 1 zákona, orgán ochrany prírody môže uložiť pokutu do 300 000 Sk a prepadnutie veci podnikateľovi alebo právnickej osobe, ktorá sa dopusti protiprávneho konania tým, že

- a) vykonáva činnosť uvedenú v § 12 až 16, § 24 alebo § 38 ods. 2 bez súhlasu príslušného orgánu ochrany prírody.

Podľa ods. 3 citovaného zákonného ustanovenia, pokutu do 1 000 000 Sk a prepadnutie veci môže orgán ochrany prírody uložiť podnikateľovi alebo právnickej osobe, ktorá sa dopustí protiprávneho konania tým, že

- a) vykonáva činnosť zakázanú podľa § 26 ods. 5, § 34 ods. 1 a 2 alebo § 35 ods. 1.

Z pripojeného administratívneho spisu odvolací súd zistil, že rozhodnutím č. 5397401506 zo dňa 12. júla 2006 Slovenská inšpekcia životného prostredia - Inšpektorát životného prostredia Žilina, odbor inšpekcie ochrany prírody a krajiny ako príslušný orgán podľa § 9 a § 10 ods. 5 zákona NR SR č. 525/2003 Z. z. o štátnej správe starostlivosti o životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v súlade s § 64 ods. 1 písm. b) a § 66 písm. b) zákona NR SR č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov, v konaní uskutočnenom podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, uložil žalovanému:

- I. za iný správny delikt podľa § 90 ods. 1 písm. a) zákona NR SR č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov za to, že v októbri roku 2005 vypustili vodnú nádrž B. bez súhlasu orgánu ochrany prírody, teda za vykonanie činnosti v rozpore s § 12 písm. e) zákona NR SR č.

- 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov pokutu vo výške 5000 Sk (slovom päťtisíc slovenských korún),
- II. za iný správny delikt podľa § 90 ods. 3 písm. a) zákona NR SR č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov za to, že následkom činnosti uvedenej v bode I. došlo v apríli roku 2006 k rušeniu prirodzeného vývinu chráneného živočícha ropuchy bradavičnatej (*Bufo bufo*) teda za činnosť zakázanú podľa § 35 ods. 1 písm. b) zákona NR SR č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov pokutu vo výške 10 000 Sk (slovom desaťtisíc slovenských korún).

Rozhodnutím č. 3397001306/613-06 zo dňa 12. októbra 2006 Slovenská inšpekcia životného prostredia, ústredie - útvar inšpekcie ochrany prírody a krajiny podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov odvolanie podané S. R. Z., Mestskou organizáciou D. zo dňa 24. júla 2006 zamietol a rozhodnutie Slovenskej inšpekcie životného prostredia, Inšpektorátu životného prostredia Žilina - odboru inšpekcie ochrany prírody a krajiny č. 3397401506 zo dňa 12. júla 2006 potvrdil.

Podľa § 81 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania.

Najvyšší súd pri posudzovaní veci vychádzal z nasledovných východísk.

V rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie právna teória rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, ďalej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktoch a disciplinárnych deliktoch ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa.

Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený i iným. U priestupkoch je obdobná právna úprava. Výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb.), podľa ktorého výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, poprípade tiež rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť plnenia, určí správny orgán na to lehotu.

Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopostil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámeny skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynútiteľné exekúciou.

Záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie iného správneho deliktu (z hľadiska vecného, časového a miestneho) plne korešponduje i medzinárodným záväzkom SR. Je potrebné pripomenúť, že i na rozhodovanie o iných správnych deliktoch dopadajú požiadavky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.). Keď Dohovor v článku 6 ods. 1 uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, je potrebné poskytnúť záruku tomu kto je obvinený v trestnom konaní ako aj v správnom konaní pre podozrenie zo spáchania správneho

deliktu. Takto vykladá Dohovor stabilne i judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva.

Z vyššie uvedeného potom je potrebné vyvodiť, že výrok rozhodnutia o inom správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený iným. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 správneho poriadku).

Na rozdiel od Trestného zákona, právne predpisy, ktoré zakotvujú skutkové podstaty správnych deliktov neupravujú postup správnych orgánov pri postihu za súbeh viacerých deliktov. Pri súbehu viacerých správnych deliktov (viacčinný súbeh) pri nedostatku špeciálnej úpravy je potrebné použiť „*analogiae legis*“ tzv. absorpčnú zásadu. Jej podstata tkvie v absorpcii sadzieb (teda prísnejší trest pohlcuje miernejší). Zbiehajúce sa delikty sú tak postihnuté len trestom určeným pre najťažší z nich, čo pri rovnakých sadzbách pokút znamená, že správny orgán posúdi závažnosť deliktu a úhrnný trest uloží podľa sadzby za najzávažnejší z týchto deliktov (závažnosť pritom je nutné posudzovať predovšetkým s ohľadom na charakter individuálneho objektu deliktu, čiže záujem, proti ktorému delikt smeruje a ku ktorému je ochrana právnym predpisom určená).

Na základe analógie teda v danom prípade treba aplikovať pravidlá pre ukládanie úhrnného trestu, t.j. správny orgán uloží za viaceré delikty sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na správny delikt najprísnejšie postihnutelný.

Touto zásadou sa správne orgány pri ukladaní sankcie za nimi zistené dva správne delikty neriadili a pravdepodobne táto skutočnosť ušla pozornosti žalobcu i krajského súdu. Ak správny orgán teda bol toho názoru, že žalobca spáchal viacero správnych deliktov, pri ukladaní pokuty za tieto delikty mal uložiť sankciu za správny delikt najprísnejšie postihnutelný.

Konajúce správne orgány mali postupovať pri zistení, objasnení, konaní a sankcionovaní v súlade s platnými ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, na ktorý odkazuje § 81 ods. 1 zákona č. 543/2002 (opak nie je možné vyvodiť ani z odseku 2 uvedeného paragrafu), a pre prípad nedostatku špeciálnej zákonnej úpravy sankcionovanie je potrebné posúdiť analogicky podľa § 12 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Vyššie uvedený výklad potom je v súlade s už citovaným čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Pre úplnosť je potrebné ešte uviesť, že k nezákonnosti spočívajúcej v tom, že správny orgán „*uno actu*“ uložil totožnému subjektu dve pokuty za dva správne delikty, hoci podľa absorpčnej zásady mal uložiť len jednu pokutu podľa prísnejšej sadzby, prihliadne súd v súlade s dispozičnou zásadou žaloby len na námietku žalobcu. Žalobca však v tomto smere námietku proti rozhodnutiam nevzniesol, preto súd sa týmito úvahami zaoberal len s ohľadom na prípadný ďalší postup správneho orgánu po vrátení veci na ďalšie konanie.

Preto, ak krajský súd čiastočne vyhovejúc žalobe, rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd túto časť napadnutý rozsudok ako vecne správnu potvrdil (§ 219 O.s.p.). Zamietajúcu časť rozsudku, ktorou krajský súd zamietol žalobu žalobcu, na základe odvolania žalobcu, odvolací súd z vyššie uvedeného dôvodu zmenil tak, že zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného i v tejto časti a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 220 O.s.p.).

Procesne úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal náhradu trov konania podľa § 250k ods. 1 O.s.p. podľa vyúčtovania náhrady trov konania právnym zástupcom žalobcu, za zaplatený súdny poplatok v kolokoch 2000 Sk, za vyhotovenie fotokópií listín 100 Sk, za trovy právneho zastúpenia 6 úkonov (prevzatie a príprava zastúpenia, písomná žaloba, účasť na súdnom pojednávaní dňa 22.08.2007, písomné podanie odvolania, písomné vyjadrenie na odvolanie žalovaného, účasť na súdnom pojednávaní dňa 06.03.2008) po 1050 Sk (§ 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z.), režijný paušál 2 x 164 Sk, 3 x 178 Sk, 1 x 190 Sk, cestovné náhrady 2841 Sk, náhrada stratu času 2496 Sk, spolu trovy konania 14 789 Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 6. marca 2008

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová